

Bu siyasete,
bu partilere
mahkûm değiliz.

Başka bir
meclis mümkün!
İlk adım
Baskın Oran!

BAĞIMSIZ BARAJ YOK!
OYUNUZ
BOŞA
GİTMEZ!

BAĞIMSIZ SOL SES
BASKIN ORAN

Umut veren yeni bir meclisin yolu sizin oylarınızla
açılacak! 22 Temmuz'da sandık başına!

OY PUSULASINDA 3. SATIR, 8. SIRA

www.baskinoran.net İletişim: (0-212) 244 85 66 İSTANBUL 2. BÖLGE MİLLETVEKİLİ ADAYI BAYRAMPAŞA, BEŞİKTAŞ, BEYOĞLU, EMINÖNE, FULU, FATİH, GAZİPANSI, KAĞITHANE, SARDIYER, SİRİ

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

SAYI: 291 ■ 21 Temmuz 2007 ■ 1 YTL

Ezilenler sesini yükseltiyor,
darbe tehditlerinin ortasında
gerçek bir muhalefet doğuyor

BAŞKA BİR MECLİS MÜMKÜN

Başka bir meclis gerçekten de mümkün. Ezberlerin bozulması, karşımıza bugüne kadar karşı karşıya olduğumuz meclislerden farklı bir meclis çıkaracak. Meclise girecek Ufuk Uras ve Baskın Oran bir ilk adım. Gelecek seçimlerde büyük olasılıkla bağımsız adaylarla değil, bu iki adayımızın çevresinde ördüğümüz hareketin örgütlü yapısı ile seçimlere katılacağız.

8 Aralık

Küresel ısınmaya
ve Nükleer
santrallere
karşı

Ankara'ya

KEG

**Neden Ufuk
Uras, Baskın
Oran ve ÖDP**

Bu seçimlerde İstanbul'da Ufuk Uras ve Baskın Oran'a, Kürt bölgelerinde DTP'nin desteklediği Bin Umut adaylarına ve geri kalan bölgelerde ÖDP'ye oy veriyoruz.

Ufuk Uras ve Baskın Oran kampanyaları yeni bir hareketin inşasının başlangıç adımları.

Yeni hareketin aktivistleri bu nedenle Ufuk ve Baskın'a oy verecekler.

Kürt illerinde halkın büyük çoğunluğunun temsilcisi DTP, Bin Umut adaylarına oy veriyor. Onları halkın tercihi olarak destekliyoruz.

ÖDP ise geri kalan bölgelerde tercihimiz. Bir çok kampanyada ÖDP üyeleri ile yan yanayız, birlikte çalışıyoruz. Bu birlikteliği seçimlerden sonra çeşitli kampanyalarda, BAK'ta, KEG'de, DurDe'de, BarışaRock'da devam ettirmek istiyoruz.

23 Temmuz'da yeni bir hareketin inşası için görev başına!

Hangi ortak aday?

İstanbul 2. Bölge'de Baskın Oran'ın karşısına DTP'li Doğan Erbaş ve üç küçük sol grubun adayları çıkıyor. Küçük sol grupların temsilcileri esas olarak Baskın Oran'a iftira temelinde kampanya yürütüyorlar. DTP ise Oran'ın kazandığı destek karşısında eleştiri kampanyasından vaz geçti, çok sayıda DTP üyesi Oran'ı destekliyor.

İstanbul 1. Bölge'de Mehmet Ufuk Uras'a karşı küçük bir sol çevre aday çıkardı. Ancak her iki yakada da bir çok küçük sekte oluşum boykot çağrısı yapıyor. Türkiye'nin batısında da durum benzer.

Ortaklık yok. Uras ve Oran, solun bazı kesimlerinin desteğini kazanmış olsa da esas olarak bağımsız seçmenlerin adayları, solun ortak adayları olduklarından bahsedilemez.

EMEP oyları DTP'den

DTP kendi aday göstermediği yerlerde EMEP'i destekleyeceğini açıkladı. Ankara'da Şükrü Erbaş, İzmir'de Levent Tüzel ve başka EMEP adaylarının alacağı oyları DTP oyu olarak saymak gerek.

Sağa karşı sağ politikalar

Kendisi dışındakileri bir sürütün parçası ilan eden TKP, seçim kampanyasında Cumhuriyet mitingleri, İP ve CHP'nin çizgisini izliyor.

Bir koyun olarak ilan edilen seçmen, en hakiki milliyetçi olmak için yarışan onlarca siyasi oluşum içinde hangisini tercih edecek?

Ermeni Oyları Baskın'a ve AKP'ye...

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Etyen Mahçupyan'ın açıklamasına göre, İstanbul 2. Bölgede yoğun olarak bağımsız sol aday Baskın Oran'ı destekleyen Ermeniler, CHP ve MHP'nin karşı duruşuna rağmen vakıf malları konusunda malların iadesi ve yeniden düzenlenmesi konusunu masaya yatan AKP'yi destekleyecekler.

CHP, MHP'yi parlamentoya taşıyor

Genelkurmay'ın açık destek verdiği CHP ve MHP, büyük medya tarafından yeni koalisyon ortakları olarak sunuluyor. Darbe yanlısı cumhuriyet mitinglerinin ardından CHP ve Baykal öne çıkıyor gibi gözükse de kazanan faşist

MHP'dir.

Darbeci kampanyanın başlıca organizatörlerinden Tuncay Özkan (Kanaltürk), generallerin gönlünde yatan aslanı birkaç ay önce açıklamıştı: AKP'nin önünü kesmek için solcuysan CHP'ye sağcıysan MHP'ye oy ver.

Cumhuriyet gazetesi tarafından yaygınlaştırılan bu çağrı sadece faşist Bahçeli'ye yarıyor. CHP'nin ırkçı kampanyasına bakanlar, Baykal'ı tercih etmektense gerçeğine yöneliyor. 2002 seçimlerinde barajın altında kalan ve moral

bozukluğuyla dağılan ülkücü faşistler geniş basın desteği ve gece yarısı muhtıraları ile toparlandı. Baykal'ın CHP'si ise laik ve milliyetçi orta sınıfların partisi olarak hızla MHP istikametine doğru ilerliyor.

22 Temmuz: Sözde demokrasinin seçimi

Darbeciler AKP'yi güçlendiriyor

Türkiye silahların gölgesinde seçim sandığına gidiyor. Generaller ve CHP tarafından, AKP'li bir cumhurbaşkanının önünü kesmek ve AKP'nin yeniden tek başına hükümet kurmasını engellemek için başlatılan gerilim bu seçimleri belirledi. Düzen partileri için görülmemiş bir sönüklükte geçen seçim kampanyası CHP'yi MHP'yle yan yana getirirken, AKP'nin güçlenmesine katkıda bulunuyor.

Demokrasinin kanıtı olarak sunulan 22 Temmuz seçimleri tarihe darbe sözcüğüyle geçecek. Genelkurmay'ın geceyarısı muhtıraları seçmenlerin önemli bir bölümünü düşman ilan etti. Generallerin açık desteğine sahip iki parti, CHP ve MHP milliyetçilik temelinde kampanya yürüttü.

Gerçekten milliyetçiler mi?

Ancak CHP ve MHP'ninki Türk milliyetçiliğinden çok Amerikan milliyetçiliği. Her iki parti de İncirlik Amerikan Üssü'nün kapatılmasını savunmuyor. CHP ve MHP, seçim bildirgelerinde varolan ekonomik politikanın sürdürüleceğini açıkça ilan etti. IMF'yle devam diyorlar. Milliyetçilikleri de sahte anti-empyrialistlikleri de. Bunların ceplerini doldurmaktan başka bir dertleri yok.

Tek dertleri AKP'nin cumhurbaşkanını seçmesini engellemek. Bu yüzden Anayasa Mahkemesi'nin "367'yi bulun" dayatmasına sırtlarını yaslayarak gerilimi tırmadılar. Hesap, gerginliği artırmak, AKP'yi sıkıştırmak, Irak Kürdistan'ına bir operasyon başlatmak, sonuçta AKP'yi iktidardan uzaklaştırmaktı. Bunun ne kadar kanlı bir oyun olduğunu görüyoruz. Her köşeden cephanelikler çıktı, emekli subaylar ve faşist tetikçiler kol kola çalışmaktalar.

Generaller ve siyasal uzantıları aslında AKP için seçim kampanyası yürüt-

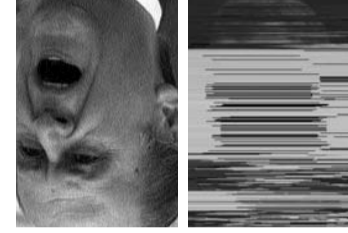
tüler. Onların nefret ve gerilim politikaları, demokrasi yanlısı geniş kesimleri AKP'de topladı. 2002'den bu yana IMF politikalarıyla milyonlar yok-sullaştırılan AKP, nefret cephesi yüzünden neredeyse sol bir parti olarak algılandı. İrkçi çetelere ve kontrgerillaya karşı halkın tepkisi sayesinde, fakirler, zenginlerin partisi AKP'nin arkasında saf tutmakta. Darbe tehditleri sürdükçe çok daha geniş kesimlerin AKP etrafında toplanması kaçınılmaz.

AKP nasıl yenilir?
Seçimlerin bu özelliğini

kavramadan yeni kurulacak meclise ve hükümete karşı mücadele politikaları geliştirilemez. Sermaye sınıfının iki kanadı arasındaki ölümcül mücadelede taraf olmaktan söz etmiyoruz. Bu saflaşmada AKP'den yana olmaktan bahsetmiyoruz. Bu saflaşma gerçek sorunları örtüyor. İşçi sınıfını ve ezilenleri bölüyor. Biz bölündükçe gerçek mücadeleler değil, sahte saflaşmalar hakim oluyor.

Türkiye'nin son yılı bu durumu özetler. Milliyetçilik borazanı öterken yeni-liberal politikalar acımasızca uygulandı. Darbe-şeriat ikilemiyle sıkıştırılırken milyonlarca emekçi yok-sullaştırıldı. Türkiye işçi sınıfı hareketinin 30 yılda kazandığı her şey, başta sendikalar olmak üzere geri alındı.

Milliyetçi politikalar yenilmedikçe bu durum devam edecektir. Gerçek sorunlar, işsizlik, yoksulluk, susuzluk, kuraklık, sağlık, eğitim, insan hakları gündemin alt sıralarında kalmaktan kurtulamayacaktır. İşte bu yüzden 'ne darbe ne darbe' demek gerek. Darbecilerin yargılandığı, milliyetçi sahtekarların maskesinin düştüğü bir Türkiye'de gerçek bir mücadele imkanı bulacağız. Yoksulların, küresel sermayenin partisi AKP'nin gerçek yüzünü görmeleri böyle mümkün olacak.

Ülku Ocakları'na polis baskını

Konya'da Ülku Ocakları bürosu polis tarafından basıldı. Ülku Ocakları dergisi Konya temsilcisi ve eski temsilcisinin bombacı Vatansaver Kuvvetler Güç Birliği'yle ilişkileri olduğu saptanmıştı. Onlarında aralarında olduğu 35 kişi gözaltına alındı. 500 polisin katıldığı operasyonda 35 ev de basıldı.

Ülku Ocakları binasında kanlı sopalara ve silah ele geçirildi. Sopalara haraç vermeyenlerin binanın bodrum kapısında falakaya yatırıldığı belirlendi. Basılan evlerde de çok sayıda ruhsatsız silah geçirildi. Geçen yıl gözaltına alınan Ülku Ocakları başkanının evinde de falaka, Filistin askısı ve 12 ruhsatsız tabanca bulunmuştu.

Konya'da 1 yıldır hazırlığı yapıldığı söylenen operasyondan sonra her il ve ilçede bulunan Ülku Ocakları'na ne yapılacağını merakla bekliyoruz.

Agos 301'den yargılanıyor

Hrant Dink'e Ermeni soykırımına inandığını söylemesinden dolayı, 301. maddeden açılan dava devam ediyor.

Dink'in öldürülmesinden sonra, Agos gazetesi sorumlu yazışmaları müdürü Arat Dink ve imtiyaz sahibi Sarkis Seropyan'ın yargılanmasına devam ediliyor.

Dur de aktivistleri 18 Temmuz günü görülecek davaya giderek Agos çalışanlarına destek verecekler. Hrant'ın davasında Dink ailesine ve avukatlarına yönelik ırkçı saldırılarda bulunan sanık avukatları hakkında hiçbir cezai işlem uygulanmadığını belirten Dur De aktivistleri herkesi adalet istemek için Agos çalışanlarıyla dayanışmaya çağırıyor.

Tarih: 18 Temmuz 2007
Yer: Şişli Adliyesi
Saat: 09.30

KEG "seçimden sonra" diyor

Pelin Batu, Yıldız Önen, Turgut Tarhanlı, Harun Tekin, Saruhan Oluç, Baskın Oran ve Ufuk Uras
KEG, BAK, DurDe, BarışaRock kampanyalarından sözcüler ve aktivistler

24 Temmuz, saat: 19.00

Müjdat Gezen Tiyatrosu, Bahariye Caddesi, Kırtasiyeciler Sokak, Kadıköy

DurDe

DurDe@googlegroups.com

0535 - 885 76 15

Yeni bir sürece giriyoruz

23 Temmuz

Seçimden uzlaşma çıkacaktır

Yeni bir döneme giriyoruz. Cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki tıkanma ile başlayan süreç Türkiye'yi bu seçimlere sürükledi.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri Genelkurmay sitesinden çıkan muhtıra ile şekillenmiş ve Anayasa Mahkemesi'nin kararı ile noktalanmıştı.

Seçimler büyük olasılıkla yeni bir cumhurbaşkanının seçilmesine olanak vermeyecek. Cumhurbaşkanı'nın seçilmesi için üçte iki çoğunluk gerekli ve şimdiden belli ki bu çoğunluğu hiçbir siyasi parti kazanamayacak. Zaten AKP'nin seçimlere itilmesinin amacı da buydu.

Bu durumda yeni parlamento krizle işe başlayacak. Erdoğan seçimlerde 3 parti meclise girmeyi başarırsa 330 milletvekilimiz olur diyordu. Yani cumhurbaşkanını seçmeye yetmeyen ama hükümet kurmaya yeterli bir çoğunluk.

AKP bu noktada karar verecek. Uzlaşım 5 yıl daha iktidarda olmak mı, yoksa uzlaşmayıp, ayak direyip yeni bilinmezlere doğru ilerlemek mi? Bildiğimiz AKP uzlaşır. Milletvekili aday listeleri bu uzlaşma hazırlığının sayısız işareti ile dolu. Eski Milli Görüşçüler azınlıkta, yeni isimler çoğunlukta ve bazı eski sosyal demokratlar listelerde. Bütün bunları uzlaşma sinyalleri olarak almak gerekir.

Peki CHP uzlaşır mı? Yapabileceği çok şey yok. Darbenin gelmesini beklemek dışında onun önündeki tek seçenek te uzlaşmak.

Eğer uzlaşma olmazsa yeni seçim kapıda. Ekim'de referandumla birlikte seçimlerle karşılaşabiliriz.

Bütün uzlaşma eğilimlerine rağmen Ekim'de yeniden seçim olması olasılığını dışlamamak gerekir...

Filistin

Uzlaşmanın son noktası

Filistin Kurtuluş Örgütü İsrail ile uzlaşmanın son noktasına geldi.

Hamas'ın Gazze'de askeri ve siyasi üstünlüğü bütünüyle ele geçirmesi üzerine önce İsrail bugüne kadar dondurduğu mali kaynakları serbest bırakarak FKÖ'ye vereceğini açıkladı.

Ardından görüşmeler başladı. Sonunda Filistin Kurtuluş Örgütü militanlarının silahlarını İsrail'e teslim etmesi noktasında anlaşıldı. Bunun karşılığında İsrail de bugüne kadar Filistin topraklarına girmesine izin vermediği eski militanların Filistin'e gelmesine ve hapisanelerdeki bir kısım FKÖ'lünün serbest bırakılmasına razı oldu.

İsrail bugüne kadar kendisine karşı silahlı mücadele verenlerin silahlarını teslim etmelerine karşı bu Filistinlilerin kendi ülkelerine girmesine izin veriyor. Sanki lütufta bulunuyor.

Oslo Anlaşması ile başlayan uzlaşma süreci böylece yeni bir aşamaya ulaştı.

Bu arada Filistin devlet başkanı parlamentoyu fesh edeceğini ilan etti. Abbas böylece Hamas'ı meşruiyet sınırlarının dışına iteceğini düşünüyor.

Ne var ki Filistin halkının gözünde meşruiyet kazanmış olanlar Filistin için savaşanlar. Bugün bu güç Hamas.

Doğan TARKAN

2007 seçimlerinin açık ki hatırlarda kalacak en önemli yanı bağımsız adaylar olacak. Hiç bu kadar çok bağımsız aday olmamıştı ve bağımsız adaylar hiç bu kadar çok etkili olmamışlardı.

Kimileri (bunlar daha çok solda yer aldıklarını iddia edenler) bağımsız aday kampanyasının aldığı desteğin arkasında bilinmez, şüpheli unsurlar aramaktalar. Oysa desteğin bu denli büyük ve çarpıcı olmasının tek bir belirgin nedeni var: İstanbul'da Baskın Oran ve Ufuk Uras'ın etrafında çok etkin bir kampanya yapılıyor olması ve her iki adayın da seçilme şansının çok yüksek olması. Bu nedenlerle her iki aday basından da büyük destek almakta.

Baskın Oran kampanyası özellikle önemli. Ayırt edici özelliklere sahip.

Herşeyden önce Baskın Oran kampanyasının dili farklı. Vurguları farklı.

Usulen "emekten yanayım" ve gene usulen "halkların kardeşliği" demiyor. Baskın Oran çok farklı bir biçimde toplumun şu andaki temel sorunlarını dile getiriyor.

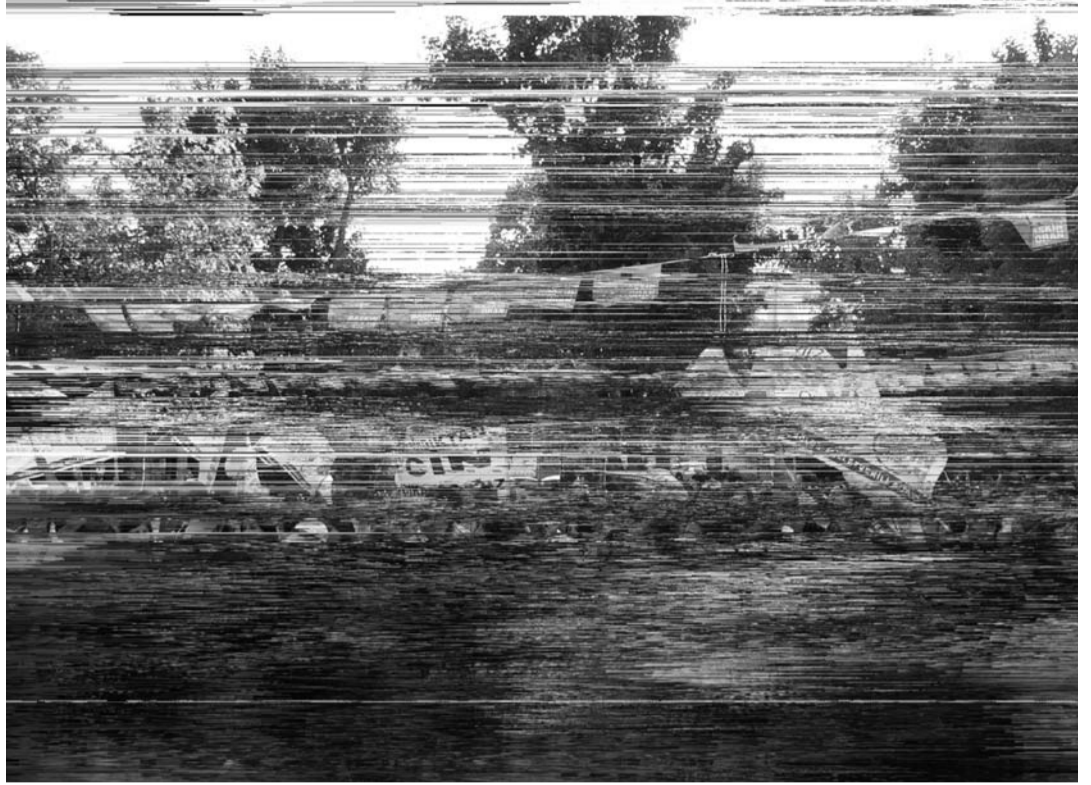
Ortada yoğun bir işçi, emekçi mücadelesi yokken herkes kolayca "emekten yanayız" diyebilirler. Milliyetçiler, yurtseverler de aynı tutumu alabilir. Böyle demekte onlar için sorun yoktur.

Ancak milliyetçiliğe, ırkçılığa karşı tutum almaya gelince işin rengi değişiyor.

Sayılsız sol örgüt "Hepimiz Ermeniyiz" diyemediği için onun yerine daha soyut olan "kahrolsun faşizm" demeyi tercih etmektedir. Bazı sol milliyetçi gruplar "Hepimiz Ermeniyiz" diyemedikleri için Hrant'ın cenazesine katılmadılar ve sağa sola çamur attılar.

Bu koşullarda Baskın Oran'ın tutumu çok önemlidir. O seçim kampanyasında eline "Hepimiz Ermeniyiz" dövizini alıp sokağa çıkmaktadır.

Baskın Oran önce DTP tarafından da desteklendi. Açık ki İstanbul'da DTP'nin

desteği seçilmek için önemli bir olgudur. Ama DTP daha sonra Baskın Oran'dan desteğini çekip, aynı bölgeden Doğan Erbaş'ı aday olarak gösterdi.

DTP bu tutumuyla aslında Kürt hareketine zarar verdi.

Kürt hareketi için kimin iyi, kimin kötü olduğuna öncelikle onlar karar verirler. Bu açık. Ama Baskın Oran kampanyası Türkler arasında yarattığı hava ile Kürt hareketi için ne kadar önemli bir destek olduğunu ve sadece Baskın Oran'ın değil, onunla birlikte kampanya yapanların da ne denli önemli olduğunu gösterdi.

DTP, Doğan Erbaş'ı öne sürerken, Baskın'ın seçilme şansını sınırladı ve Doğan Erbaş'ı da en baştan seçilememeye mahkum etti.

Baskın Oran'ın karşısına bir dizi sol aday daha çıktı. Seçim sonuçları 23

Temmuz'da ortaya çıktığında bunların anlamını hep birlikte göreceğiz. Örgütlü solun

hemen hiçbir parçası Baskın Oran Kampanyası'na örgütlü bir biçimde katılmamaktadır. Sol örgütlerin bazı bireyleri, başka bireylerle birlikte Baskın Oran

Kampanyası'nda yer almaktadır. Kampanyanın en önemli dinamiği de zaten

burada oluşmakta.

Kimileri bu durumun örgütsüzlüğü teşvik, örgütleri küçümseme tutumu olduğunu düşünüyor. Oysa durum böyle değil. Ortada küçümsenebilecek çapta dahi örgütler olmadığı ortada.

DTP'nin yanı sıra Bin Umut kampanyasına destek verdiklerini söyleyen grupların bu sözlerini tutmadıklarını ya da tutamadıklarını da görüyoruz. İstanbul 2. Bölgede çekici olan, etkileyici olan tek kampanya Baskın Oran kampanyası.

İstanbul'da DTP'nin desteğini de alan ve Bin Umut adayları arasında gösterilen Ufuk Uras seçimlere kazanma şansı çok yüksek olarak giriyor. Baskın Oran kampanyasının yanı sıra Ufuk Uras Kampanyası da bir çekim merkezi. Çok sayıda birey Ufuk Uras Kampanyası'nda yer alıyor. Ama sol örgütler gene yok. Etkileri hissedilmeyecek kadar az ya da hiç yok.

İstanbul dışında ise bağımsız adaylar etrafında süren kampanyalar, DTP'nin çok güçlü olduğu Kürt bölgeleri dışında son derece sönük geçmekte. Ankara'da, İzmir'de Bin Umut bayrağı ile seçimlere katılan bağımsız adaylar DTP desteğine rağ-

men aslında ne yazık ki umutsuz bir kampanya sürdürüyorlar. Çünkü buralarda sadece DTP'nin desteği ile kampanya yapılmakta, adayların bağlı oldukları Türk sol örgütleri veya diğer sol örgütler bir çekim merkezi oluşturamıyorlar. Yani durum 3 Aralık 2002 seçimlerinden farklı değil. Kürt hareketine somut hiç bir şey katamıyor.

Seçimlerden sonra yeni bir dizi gelişme yaşayacağımız açık. Baskın ve Ufuk kampanyalarında yer alan bütün aktivistler bunu hissediyorlar. Bekliyorlar. Bir şeyler yapmak istiyorlar. Baskın Oran kampanyasında bu daha güçlü bir tutum. İstanbul dışında ise böyle bir hava çok sınırlı bir biçimde var. Sadece son yılların ortaya çıkardığı aktivistler benzer bir beklenti içinde.

23 Temmuz'da yeni bir sürece gireceğiz. Bu kaçınılmaz. Bu süreci etkilemek için çeşitli güçler harekete geçecek. Yeni sürece, eski, donuk, bayat örgütlerin damgalarını vurmak isteyenler olacak. Karşılarında ise yeni bir aktivist kuşağını bulacaklar.

DSİP ve Sosyalist İşçi, bu süreçte hareketin öne çıkardığı aktivistlerin içinde yer alacak.

Sürüden ayrılanlar nereye gider?

Yurtsever TKP'nin internet sitesi Sol'da yayınlanan bir haber bu çevrenin umutsuzca bir bataklık içinde debelendiğini çok güzel gösteriyor.

Bu sitede 5 Temmuz günü yayınlanan "Oran emekçilere destek vermeyi reddetti iddiası" başlıklı yazı sitede "iddia" kısmı görünmeden yayınlandı. "İddia" ifadesini sadece yazının bütününe giderseniz görüyorsunuz.

Haber, Baskın Oran'ın işten atılan gazetecilere destek ver-

mediğini ballandıra ballandıra anlatıyor.

Sol'un haberine göre Baskın Oran kendisinden imza isteyen işten atılan gazetecilere "Ben seçim çalışması yürütüyorum. Kampanyaya katılıp imza atamam. Seçim çalışmamı da riske edemem" demiş.

Haberin sonunda ise şöyle deniyor: "Sabah gazetesindeki sendikal örgütlenmeyi bastırma tavrını ve işten atılmaları protesto etmek için bir imza kampanyası yürüten

basın emekçileri yaptıkları açıklamada TGS'nin imza kampanyası ile bir ilgisinin bulunmadığı, kendilerinin de Baskın Oran ile böyle bir görüşme yapmadıklarını söylediler" diye bitiyor.

Yani Yurtsever TKP göre göre Baskın Oran'ı emekçi düşmanı olarak göstermeye çalışıyor ve haberlerinin en altına Sabah gazetesinin işten atılan işçilerinin haberini koyarak da "tarafsız" olduğunu göstermeye çalışıyor.

Bu çok iğrenç bir tutum. 1999'da seçimlerin ertesi günü katıldığımız cenaze bir SİP üyesinin cenazesiydi. Aradan geçen 7 yılda SİP önce TKP ardından da Yurtsever Cephe oldu.

Bütün milliyetçiler gibi yalan, iftira ve çamur atma başlıca politik silahları haline geldi.

Okul'da yayınlanan haberi okumak için internette www.sol.org.tr/index.php?yazino=12307 adresine bakabilirsiniz.

Adamı hasta ederler

Sicko deyimini Amerikan agrosuna 1970'lerde girmiş. Kabul edilemez bulunan, çoğunlukla da fena halde can yakan hareketleri gerçekleştiren insanlar için kullanılıyor. Bizdeki "hasta herif" in bir nevi tezahürü ama "psikopat" tarafından... ABD popüler kültürü üzerine kitap ve belgeselleriyle tanınan Michael Moore'un yeni filminin ismi bu..

Moore belgeseline, 300 milyon Amerikalı'nın 50 milyonunun sağlık sigortası olmadığı bilgisini vererek giriyor. Çeşitli sağlık sorunları yaşayan orta sınıf ailelerin hikayeleri üzerine kurulu belgeselin konusu baştan belli: Sağlık sigortasına sahip şanslı çoğunluk ve aldıkları hizmet. Göreceklimizi üç aşağı beş yukarı biliyoruz. Sağlık hizmetine ulaşamayan, kimsenin umursamadığı fakir kitleler ve bazı yanlış uygulamaların dramatik sonuçlarını hayatları boyunca taşımak zorunda olan, orta karar işlere sahip insanlar. Sicko'nun bundan fazlasını sunduğu kesin. Gazeteci bir kadının sendikacı makina operatörü kocasının kalp krizi geçirmesi, ardından kendisinin kanser olmasıyla dağılan "sigortalı" hayatları ilk gördüklerimiz. "katkı paylarını" ödeyecek paraları kalmadığı için kızlarının yanına taşınırken izliyoruz onları. Evdeki karmaşa bundan ibaret değil. Kızlarının kocası, tesisatçı olarak Irak'ta iş bulmuş, o gün yola çıkacak. Ardından 83 yaşında bir süpermarket paspasçısıyla tanışıyoruz. Kalp hastası, ancak sigortalı olduğu için tedavi masrafları ödeniyor. Ancak ilaçlar sigortasına dahil değil. Ölmek için almak zorunda olduğu, pahalı ilaçları ödemek için ömür boyu çalışmak zorunda. Yani emekliliği doğrudan iskalamış... Kâr üzerine kurulu bir "sektör" olan ABD sağlık sisteminin, doğal güdüsü gereği karını artırmak için sistemler geliştirdiği bir araba kazasıyla anlatılıyor. Kazanın ardından kurtarılan kadın, hastane ve ambulans masraflarını sigorta şirketine bildirmedikleri için faturanın kendisine ait olduğunu öğreniyor.

Özel sağlık sigortası anlaşması yapan şirketler "sağlam" olmayı sigortalılamıyorlar. Zayıflar, şişmanlar, binlerce hastalıktan birine sahip insanlar sigortalılamıyorlar. Herşey piyasa kurallarına göre tıkır tıkır işliyor. Bunlar birer münferit vaka olmadığını, Michael Moore'un internet sitesine bir hafta içinde buna benzer 25 bin hikaye ulaştığını öğrenince anlıyoruz. Tam paket sağlık sigortasının fiyatını karşılayabilen onlaca hastanın yatağa düşene kadar "gerek görülmediği için" tedavi hizmeti alamadığını görünce, fakir ve sigortasız olanları nelerin beklediğini düşünmeye gerek kalmıyor. Sistem yapılmayan her tetkik, uygulanmayan her tedavi için doktorları primle ödüllendiriyor. Hastalar kopan iki parmağından ucuza dikilebilecek olanı diktirip, ötekini feda etmek zorunda. ABD gelişmiş ülkeler içinde en yüksek bebek ölüm oranlarına sahip ülke. El Salvador'da doğan bir çocuğun yaşama şansı, büyük bir endüstri kenti olan Detroit'ten daha yüksek. Özel sağlık sigortası sisteminin ABD'de ortaya çıkışı 1960'ların sonuna rastlıyor. Dönemin başkanı Richard Nixon'la iç işlerinden sorumlu danışmanı yaptıkları kısa konuşma sonucu ortaya çıkıyor. Nixon özetle ben sağlık sistemi için falan para ödemem diyor. Danışmanıysa meraklanmayın işi şirketlere verelim diyor ve böylece milyonlarca Amerikalı'nın kaderi belirlenmiş oluyor. Konuşma bantları hala dinlenebilir kalitede. Hiç fena değil diyor Nixon konuşmanın sonunda. Moore Kanada'yı, Fransa'yı, İngiltere'yi ve Küba'yı ziyaret ederek orada bir ABD vatandaşının alacağı tedaviyle kendi ülkesinde alacağı tedaviyi karşılaştırarak izleyicilere herkese sağlık hizmeti sağlamanın ne imkansız ne de çok pahalı olduğunu gösteriyor. Herkesden ve herşeyden korkan, korkutulan insanların en kolay yönetilir insan grubu olduğu hatırlatılıyor. "Böylece emirlere uyup, en iyisini umut etmek dışında seçenekleri kalmaz." Türkiye'de getirilmek istenen sistem tam da Moore'un anlattığı ABD'deki sistem. Üniversitelerde medikoları, mahallelerde sağlık ocaklarını kapatacaklar. Sağlık paralı hale getirilip özel sigorta özendirilmeye çalışılıyor. Özetle adama SSK'yı bile aratırlar...Eğer engelleyemezsek nasıl bir sağlık sisteminin bizi beklediğini görebilmek için Moore'un belgeselini mutlaka izleyin.

Avi Haligua

Başka bir dünya cinsiyetçiliği

Küresel BAK, Küresel Eylem Grubu, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe kampanyalarında en önde yürüyen, Medikomu Vermiyorum eyleminde, 28 Nisan KEG eyleminde kürsülerin sahibi olan bizler şimdi Üsküdar'da, Kadıköy'de, Taksim'de, Şişli'de, Kızılay'da cinsiyetçiliğe ve kadınların ezilmesine karşı politikaları öne çıkararak bildiriler dağıtıyoruz ve ayrımcılığın her türünü teşhir etmek için muazzam bir enerji harcıyoruz. Darbecilere dur derken başörtülülerin haklarını savunuyoruz, ırkçılığı teşhir ederken Kürt kadınlarla dayanışıyoruz, savaşa hayır derken sokaklara çıkmakta zorlanan, sınır kapılarında kendine yer arayan Iraklı kadınlar için bağırıyoruz.

Hızı hiç kesilmeyen bir mücadele dalgasının içindeyiz. Hem de ABD'deki savaş karşıtı eylem fotoğraflarından Mısır'daki tekstil işçileri grevine kadar tüm karelerinde kadınların avaz avaz bağırduğu bir dalganın. Anti-kapitalist hareketin dünyada yayılmaya başladığı 1999 Seattle gösterilerinden beri kapitalizmin ölümcül sonuçlarıyla sadece kitaplarla, broşürlerle, gazetelerle değil sokakta kitleleşerek mücadele ediyoruz. Şimdi yürütmekte olduğumuz 22 Temmuz seçim kampanyalarına rengini veren yine bu kampanya sürecinin getirdiği ve yeni sola ait ezber bozan tüm yeniliklerin militan savunucuları haline gelmiş olan kadınlar. Tutucu ve ayrımcı tüm eski sol anlayışlara karşı özgürlükçü fikirleri savunan kadınlar.

İstatistiklere göz atan herkes cinsel eşitsizliğin, ayrımcılığın, şiddetin ve savaşın sonuçlarının kadınlara yansıyan boyutları karşısında şaşkınlığa uğrayacaktır. Türkiye'de kadınlara yönelik şiddetin son bir yılda yüzde

76 arttığını, aile içi şiddete maruz kalan kadın sayısının 2006'da 14 bin 989 olduğunu, Türkiye'nin 115 ülke içinde cinsiyet temelli eşitsizlikler açısından 105. olduğunu, çalışan kadınların yüzde 70'inin evlenip çocuk sahibi olduktan sonra eve hapsolmek zorunda kaldığını, başörtüsü takan

Kota ve pozitif ayrımcılık

Bugün parlamentoda kadınlar sadece yüzde 4.4 oranında temsil ediliyorlar. AKP ve CHP'nin kadın adayları seçilse bile sadece yüzde 20'lik bir yüzdeye sahip olabilecekler. ÖDP adaylarının yarısı kadın olan tek partiyken, kota ve eşbaşkanlık uygulamalarıyla cinsiyetçiliğe karşı mücadele eden diğer bir parti DTP. Fakat en iyi ihtimalle oluşacak meclis aritmetiği ise kadınların yüzde 7 oranında meclise girebileceğini gösteriyor. Bu cinsiyetçi sistemin parlamenter yüzü. Toplumun yarısını oluşturan kadınlar ceylan derisi koltuların ancak bu kadarını işgal edebiliyorlar.

KADER (Kadın Adayları Destekleme ve Eğitim Derneği) başta olmak üzere bir dizi kadın örgütü İskandinav ülkeleri hariç tüm Avrupa ülkelerinde yasal zorunluluk olan kotayı tüm partilere kabul ettirmeye çalışıyorlar. Belirledikleri yüzde 30'luk oran kadın erkek arası eşitsizliğin olduğu bu sistemde kadınların pozitif ayrımcılıkla öne çıkarılmasını hedefliyor.

Bir reform talebi olarak destelenmesi gerekir, fakat kadın sorununun çözümünde kotaya atfedilen büyük önem gerçek taleplerin gölgede kalmasını sağlıyor. Nasıl 1970'lerde hareket özgürlük yerine eşitlik sloganını benimsedi ve orta sınıfın kariyer hedefleri uğruna geri çekildi, bugün de kadın sorununun gerçek çözümünü görmezden gelen olan orta sınıf bir eğilim mevcut.

yüzde 60'lık kesimin tüm kamu alanından dışlandığını gösteren sonuçlara, Irak'ta 2 milyonu bulan ve büyük çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu mültecileri, Afganistan'da hızla artan intihar oranlarını, Filistin'de ve Lübnan mülteci kamplarında susuz ve elektriksiz yaşayan kadınları da ekleyelim.

Neo-conların özgürlük vaadiyle başlattığı savaşlar-

da, çok uluslu şirketlerin yılda 360 dolara kadın işçi çalıştırdığı (Nike) serbest çalışma bölgelerinde yaşam savaşı veren kadınları yansıtan tek şey bu rakamlar değil elbette. 1960'ların ve 70'lerin mücadele dalgasından sonra yukarıda resmetmeye çalıştığım tüm eşitsizliklere "Başka bir dünya mümkün" sloganıyla meydan okuyan yeni bir hareket var ve Kenya'da yapılan

dünyada ğe yer yok

KADER'in kurucuların Yeşim Arat şöyle diyor: "Nitekim milletvekilleri, üniversite eğitimi almış, ekonomik bağımsızlığı olan, kendilerine güvenen, siyaseti takip edebilecek zamanı olan kişilerden oluşur. Böyle bir kadın kotası yok değildir ama erkeklerinkine oranla küçüktür." (08,04,2007 Radikal) Yeşim Arat'ın yukarıda niteliklerini saydığı kadınlar eğitim almamış, asgari ücretle sendikası çalışan, çocuğunu kreşe yollayamadığı için işten çıkan, ücretsiz mesaiye kalan kadınları kurtarabilir mi? Haklarını savunmaktan imtina ettikleri başörtülü kadınları kurtarabilir mi?

Hem sendikalarda hem de partilerde kadın kotası politikası sorunu çözmeye yetmez. Tüzüklerinde kurulduğundan beri bu maddeleri barındıran KESK'teki kadın yönetici sayısına baktığımızda kağıt üzerinde yazılan oranın ne kadar gerisinde olduğunu görmek mümkün. Çünkü pozitif ayrımcılık sadece seçimlerde hatırlanacak bir politika değil. Her toplantıda, her eylem örgütlenmesinde, her grevde zaten önde olan insiyatiflerinin kadınları hareketin liderliğine taşınması için kadınları kadın sorunları dışında da politikleştirmeye çabalayan bir hareketin oluşması gerekiyor. Kreş hakkı, eşit işe eşit ücret taleplerini sadece Nimet Çubukçu'ya mektup yazarak değil bu talepleri işçi sınıfının genel talepleri haline getirip bunun için grev yapacak bir hareketin inşası gerekiyor. Yani militan kadın ve erkek işçilerin öfkelerini örgütleyecek yeni bir sol gerekiyor!

Dünya Sosyal Forumu'nda mikrofonu tutanlar onlar. Güney Afrika'da nerdeyse bir aya yakın süren kamu çalışanları grevinde ellerinde pankartlarla direnenler, Latin Amerika'dan dünyaya umut yayanlar ve Hepimiz Ermeniyiz diye yürüyen yüzbinlerin büyük çoğunluğunu oluşturanlar bu mücadeleci kadınlar.

Cinsiyetçilik böler

Altı yıldır yaptığımız kampanyalarla hareketin birliğini sağlamaya çalışıyoruz. Bunu ancak "ezilenleri ve dışlananları" bölen ideolojilerle savaşarak yapabiliriz. Çünkü kapitalizm eşitsizliği insanları cinsiyet, ırk ve ulus temelinde bölerek besler ve teşvik eder. Bu bölücü ideolojilerin en eskisi cinsiyetçiliktir. Hareketi bölen cinsiyetçi fikirlerle savaşmadan, kadınların taleplerini mücadelenin genel talepleri haline getirmeden bu sistemin yıkılması mümkün değildir. Çünkü cinsiyetçilik sadece kadının hayatını zorlaştırmakla kalmaz erkekler, kadınlar ve hatta çocuklar arasında eşitliğe dayalı özgür ilişkilerin gelişmesinde engeldir.

Bugün işgücünün kayda değer bir parçasını oluşturan kadın işçilerin, kampüslerinde mücadele eden üniversiteli kadınların birer aktivist olarak her kampanyada öne çıkmaları hayatlarını sarmalamış olan sorunları birbirine bağlamada gösterdikleri politik yeteneğin sonucudur. Bu ise tüm dünyada yeni solu oluşturan aktivist neslin ortak özelliğidir. Sosyalistlerin savunduğu şey tam da

budur. Daha iyi bir dünya ancak biz dizi temelde yürüten mücadelelerin birliğinden geçer. Küresel ısınma, yoksulluk, ırkçılık, savaşlar kar değil paylaşım üzerine kurulu bir sistem için savaşmamızı gerektiriyor. Fakat kadınlar üzerindeki sistematik baskıya karşı mücadeleyi bu sürecin asli parçası haline getirerek. Medeni Kanun ve Türk Ceza Kanunu'nda bulunan ayrımcı tüm yasalara karşı, bekaret kontrolünde hala savcılara yetki veren anlayışa karşı, cinsel yönelim ayrımcılığını suç olarak tariflemeyen sisteme karşı,

töre cinayetlerini nitelikli adam öldürme olarak görmeyen düzenlemelere karşı savaşmak zorundayız.

Kadın hareketi doğduğu her dönem toplumun bir bütün olarak radikalleştiği dönemlerdir. Kadın hareketinin kazandığı tüm haklar ise ezilenlerin mücadelesiyle kadın sorunları bağlanabildiği oranda gerçekleşmiştir.

Politik bir sıçrama ile kendini ifade eden tüm aktivistler bu bağı kurmadan yeni bir solu inşa edemezler. Kadınlar kurtulmadan başka bir dünya mümkün değildir!

GÖRÜŞ

Herkül Masis'e karşı!

Geçenlerde BirGün gazetesinde harika bir söyleşi yayınlandı. Söyleşiyi yapan anarşist, söyleşiyi cevaplayan da memleketin en eski Troçkistlerinden biri, iki sevgili arkadaşımız. Gazetecilik açısından güzel bir söyleşiydi, ama "harika" dememin nedeni bu değil. Söyleşinin harikalığı, söyleşenlerin amaçlarından bağımsız olarak, Türkiye solunun haldeki acıklı durumuna ışık tutmasında yatıyordu.

Sorulardan iki örnek vereyim:

"Bu yaklaşım... parlamento fetişizmine denk düşüyor mu? Özellikle Baskın Oran'ın katıldığı çeşitli televizyon programlarında verdiği "ben sistem karşıtı değilim; sistemi işletmeyi ve düzenlemeyi amaçlıyorum" şeklindeki demeçler sosyalist solun arkasında durabileceği, umut vaadedilen bir duruşu mu simgeliyor?"

"...kampanya boyunca atılan adımlar ve şiarlar bir çeşit orta sınıf muhalefetine denk düşüyor diyebilir miyiz? Süreç, ezilenlerin doğrudan mücadeleleriyle bağlantı kurmaktan ziyade bazı aydınların, siyasi aidiyetsiz köşe yazarlarının önerileriyle şekillenmedi mi?"

Bir de cevaplardan:

"Alelacele mevcudu derlemeye, orta sınıfta kendilerini demokrat ve liberal olarak gören insanları etkilemeye çalışılıyor". [Türkçe hatası metnin kendisinde, kusura bakmayın.]

"Belli kesimlerde partili bir mücadelenin anlamlı olmayacağı, seçimden seçime birtakım amorf ittifaklarla siyaseten yetinme anlayışı belirlemiştir. Bu aldatıcı bir doyumdur".

"Bu projenin DTP açısından büyük bir anlamı var, ama sosyalist hareketin inşasını kendine dert edinmiş kesimler için bu projenin anlaşılır bir yanı yoktur".

Geçtiğimiz altı haftada, yukarıdakilere benzer pek çok eleştiri duydum. Hepsisi birbirinden harika! Ve hepsinin ortak yönü solcu ve sosyalistlerden duyuluyor olmaları. Sokaklarda, mahalle aralarında ise "Sizi gidi orta sınıf liberaller!" eleştirisini ve benzerlerini hiç duymadım. Oralarda MHP ve CHP üyeleri tarafından tehdit ediliyor, o kadar.

O kadar sıkıldım ki soldan gelen afaki, kılı kırk yaran, ille hata arayıp muhakkak bulan, apolitik eleştirilerden! Ama şunun şurasında 4-5 gün kaldı. Troçkist arkadaşımız "anlaşılır bir yanı yoktur" demiş ya, benden daha yaşlı ve daha deneyimli bir Troçkist olmasına rağmen, son bir kez anlatmaya çalışayım.

Zaten kendisi de, deneyimli olduğunu söyledim ya, cevabın başlacısını, temel noktasını biliyor belli ki. Şöyle demiş: "Bütün bunlar işçi hareketinin, sosyalist hareketin çok zayıf olduğunu ve öncelikle bunun inşa edilmesi gerektiğini gösteriyor. Toplumsal hareketleri, sınıf hareketlerini inşa etmediğiniz takdirde istediğiniz kadar taktik uydurun!"

Birincisi, evet, işçi hareketi çok zayıf, mücadelesi ve mücadeleciliği yıllardır dibe vurmuş bir düzeyde. Demek ki, "işçi sınıfının şanlı adayları" diye ortalığa çıkmak hiçbir anlam ifade etmeyecek, hiçbir gerçekliğe denk düşmeyecek.

İkincisi, evet, toplumsal hareketleri, sınıf hareketlerini inşa etmek gerek, ama bunlar şu anda işyerlerinde, fabrikalarda değil, daha genel siyaset (milliyetçilik, ırkçılık, çevre, kadın sorunu) düzleminde oluşuyor, inşa oluyor. Demek ki, bu inşa sürecine genel siyaset alanında katkıda bulunmak gerek.

Üçüncüsü, "istediğiniz kadar taktik uydurun!" lafı bir sosyalist için tuhaf bir laftır; seçimlerde ne yapılabileceği tümüyle taktik bir meseledir! Baskın ve/veya Ufuk'un kazanması, zayıf olan işçi sınıfına moral verecek, toplumsal hareketlerdeki büyük kalabalıkları heyecanlandıracak, inşa sürecine katkıda bulunacaktır. Devrim yapmış olmayacağız elbet, taktik bir adım atmış olacağız.

Roni Margulies

Milliyetçilik ezberdir Ezberi bozmak gerek

Şenol KARAKAŞ

İstanbul 1. Bölge bağımsız milletvekili adayı Mehmet Ufuk Uras, NTV'deki programda Okan Bayülgen'in "milliyetçi misiniz?" sorusuna, "Ben enter-nasyonalistim" yanıtını verdi. Okan Bayülgen durumu tam anlamadı ve tartışmayı artık bir klasik haline gelen şekline, yedi ceddimize ve İstiklal Savaşı'na dayandırmaya çalıştı.

Bayülgen boşuna uğraş-yordur, olan olmuştu. Meclise Ufuk Gerek Kampanyası'nın her kitlesel adımında, her seçim bürosu açılışında, meydanlardaki standlar-da, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Hepimiz Ermeniyiz", ve "İrkçılığa, milliyetçiliğe hayır" sloganları atılıyor.

Baskın Oran Kampanyası'nda da enter-nasyonalizm vurgusu çok güçlü işleniyor. Her iki kampanya birden Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin milli temel tezlerine karşı çok güçlü bir politik vurguyu içeriyor.

Kırmızı çizgiler

Hrant Dink'in gösteri gösteri öldürülmesine öfkelenen yüzbinlerce insan "Hepimiz Ermeniyiz" diyerek kilometrelerce yürürken iki süreci tetikledi: Bu toplumdaki milliyetçi olmaya bir solun yeniden şekillenmesinin ihtimallerini göstererek, sol içinde milliyetçi-/enternasyonalist kutuplaşmasını ya da bölünmesini netleştirdi.

Tetiklenen ikinci süreç ise muhtıralar, cumhuriyet mitingleriyle toplanmaya çalışan ve doğrusu MHP'nin barajı aşma ihtimalinin yükselmesinin de kanıtı olduğu gibi büyük ölçüde toplanan egemen sınıf, medya ve devlet bürokrasisi saflarında panik yarattı.

Bayrağın kutsallığı etrafında dönen anaokulu seviyesindeki tartışmaların yoğunluğu, uzun bayrak oyunları Kürtlerle birlikte Ermenilerin de, başka halkların da bu topraklarda yaşadığını kanıtlayan Hrant Dink'in cenazesinin yarattığı şaşkınlığın ürünü. Hrant'ın katiliyle birlikte Türk bayrağı altında

resim çektirenlerin sadece bir katili meşru-laştırın devlet görevlileri olmadığını, devletin şaşkınlığının ve paniğinin de zirvesi olduğunu teslim etmek gerekiyor.

Soldaki saflaşma da bu dönemde netleşti. İrfan Aktan'ın derlediği Zehir ve Panzehir kitabında Tanıl Bora milliyetçi dal-gayla ilgili olarak şunları söylüyordu: "Burada en büyük talihsizlik, CHP'nin bu akıntıya karşı bir sal bile yüzdür-müyor olmasıdır; CHP'nin bu dalganın imkânlarından istifade etmek dışında hiçbir perspektifi yok. Sol açısından en büyük problem, bu dalganın dışında kalınamayacağı ve popülerleşmek ve meşrulaşmak açısından bu milliyetçi tepki potansiyeline bir şekilde eklenmek gerektiği düşüncesi. Bu, tam intihari bir düşüncedir". (Aktaran Roni Margulies, Sosyalist İşçi sayıs 276)

Ne yazık ki CHP'nin peşi sıra bu dalgaya kapılan sol örgüt sayısı azımsanamayacak kadar çok. Adlarının başına "Yurtsever" koyanlar, 16 Temmuz'da İşçi Partisi mitinginde "ülkeyi böldürmeyeceğini" iddia eden Doğu Perinçekler, "masumane" milliyetçi akıntıyla popülerleşme eğiliminden solun nasıl

bu kadar milliyetçi ola-bileceği şaşkınlığını yaratarak popülerleşen garip bir hale büründü. Hele Hrant Dink'in cenazesine katılmayan, binbir bahaneyle aslında arayıp da bir türlü bulamadığı cesaretsizlikle en azından sol adına artık yoklar.

Enternasyonalizm ise, net bir kırmızı çizgi olarak Baskın Oran ve Ufuk Uras kampanyalarının etrafında şekillendiği yeni bir soluk, solun yeniden şekillenmesinin elementer prensibi olarak farklılığını göstermeye başladı.

Yeni bir soluk: enternasyonalizm

Enternasyonalizmin soyut bir mücadele sloganı ya da bir seçim kampanyası motifi olmadığını biliyoruz. Enternasyonalizm kapitalizmin devrimci eleştirisinden doğar. Küresel kapitalizm, küresel ölçekte ama eşitsiz bir biçimde ürettiği kendi mezar kazıcısının, işçi sınıfının yine küresel ölçekte birleşik eylemiyle yıkılabilir.

Alman devrimci Karl Marks, vatan denilen birliğin, bir mülkler toplamı olduğunu ve vatan içinde mülkü olmayanların, aslında bir vatani

olmadığını bugün hiçbir yurtsever, vatansever odağın çürütemeyeceği bir netlikte, kapitalizmin marksist eleştirisinden kopartılamayacak bir politik tespit olarak öne sürdü.

Rus devrimci Lenin ise, enternasyonalizm teorisini, "her ulus içinde iki ulus vardır, burjuvalar ve işçi sınıfı" tespitiyle daha da geliştirdi.

Eğer enternasyonalizm, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasına dair bir temenni olarak kalmayacaksa, sadece dayanışmanın değil, ezilenlerin küresel kapitalizme karşı birlikte örgütlenmesinin devrimci teorisi olacaktır, her ülkenin işçi sınıfının, her ülkenin sosyal hareketlerinin ve her ülkenin radikal sol örgütlenmesinin, önce kendi egemen sınıfının fikirlerine karşı, kendini kanıtlaması gerekir. Her ülkede egemen sınıfın geniş yoksul kitleleri felç eden, hareketsiz kılan, emekçilerin mücadelesini sönmülendiren ana fikri, milliyetçiliktir.

Şemdinli'de bombacı, iyi çocuktur, vatani savunmuştur. Hrant'ın katili aslında Türk milliyetçiliğini korumuştur. Kürtler aslında ya yoktur ya da Türklerin öngördüğü düzeyi kabul ederlerse vardır. Grev Türk ekonomisine, kadınların özgürlüğü Türk ananelerine, eşcinsellerin varlığı Türk ahlakına karşı zehir saçmaktadır.

Enternasyonalizm, bir ülkedeki ezilenler milliyetçilikten kopmadan, kendi egemen sınıfından, kendi arasındaki milliyetçilik adı verilen illüzyonlardan kopmadan kendi özürülüğünü de sağlayamacağını savunduğu için yeni bir solun etrafında şekilleneceği en önemli teorik ve politik eksendir.

Baskın Oran Kampanyası, bu açıdan çok önemli bir deney birikimidir. Bu deneyin geliştirilmesi, insanların, Küba'yla dayanışırken Hrant Dink'in cenazesine katılmayanların, yurt sevgisiyle enternasyonalizmin hiçbir ilişkisinin olmadığını daha net görmesini sağlayacak.

MEDYAMANYAK

Burak Cop

Egosu şişik komedyen ve Berhan abisi

11 Temmuz gecesi NTV'de bir rezalet yaşandı. Okan Bayülgen, konuğu AKP adayı Özlem Türköne'ye yönelik "Özlem siyasette yeni" diye bir cümle sarfetti. Türköne kendisine soyadıyla hitap edilmesini isteyince çılgına dönen Bayülgen, yarım saat konuşunu sağlı sollu hamlelerle ezmeye çalıştı, "ben 12 yıldır üslubuma dair eleştiri almadım, benim üslubumu eleştiremezsiniz" gibi beyne ziyan şeyler söyledi.

Eleştirilemezmiş! Belagat Tanrısı mübarek! Üslubuna dair hiç eleştiri almamış olabilir Bayülgen, neticede şamata programlarında mankenleri, popçuları ezmele meşguldü. Konukları da bilecek ezilmek için giderdi onun programlarına, reytingi yüksekti, reklamları yapılmış oluyordu. Diyelim ki Bayülgen de bir an karşısındakini Tuğba Özay falan zannetti, yılların alışkanlığıyla... Yahu böylesine haklı bir isteği (bana adımla hitap etmeyin) tartışma konusu etmek nasıl bir egodur?

Komedyen, bir ara konuşunun kullandığı bir ifadeyle alay etti. Türköne buna cevaben "ben atasözlerini kullanmayı sevmem" deyince de "Siz özel bir insan mısınız ki atasözlerini kullanmıyorsunuz?" karşılığını aldı. Ve tam da bu noktada, CHP milletvekili Berhan Şimşek acayip sıkıştırıverdi (!) rakibini: "Ama hanımefendi, Türkçe'de tam 14648 tane atasözü ve deyim var".

Bayülgen Şimşek'e "Berhan abi" diye hitap ediyordu, muhtemelen her ikisi de tiyatro kökenli olduğu için. Şimşek'i ilkin yıllar önce bir televizyon programında görmüş-tüm, köy enstitülerine 10 defa "köy endüstrileri" demişti program boyunca. CHP milletvekili olana kadar "solcu kimliğiyle" tanınırdı. Programdaki haliniyse en iyi şu Ekşi Sözlük 'entry'si anlatıyor: "Solcu, başkasına atılan tokadı kendi yüzünde hissedendir. Bu adam rakip partiden de olsa haksızlığa uğrayan birine yardım etmiyorsa, tokatlayana destekliyorsa, solcu diye dolaşmasın". Bir ara da "sayın" ifadesinin öneminden bahseden Türk-öne'ye "Evet, zaten sizin genel başkanınız Öcalan'a da sayın demişti" dedi Şimşek... İşin acıklı yanı, "ne güzel şeyler söylüyorsunuz" gururunu taşıyordu yüz ifadesi.

Aslında tüm bu saçmalıklar sosyalizmin neden cinayetçiliğe karşı olması gerektiğini sergiliyordu... Türköne bir genç kadını, "ama aynı zamanda" akıllı ve entellektüeldi, yani erkek egemen kültürün "güzel kadın"a çizdiği sınırın cüretle dışına çıkmıştı. Bu, iki erkeğe de dokundu... Fiziki güzelliğini programın egemeniyle flörtleşmek zorunluluğuna tahvil etme ihtiyacı hissetmeyecek kadar özgür ve özgüvenliydi. Bu Bayülgen'e dokundu... Erkeklerin ve erkekleşmiş kadınların dünyasında mücadeleye atılmıştı, üstelik bir de (Türkiye şartlarına göre radikal) demokrat görüşlere sahipti. Bu da Şimşek'e double dokundu!

"ÖDP Bisiklet Konvoyu"

Geçtiğimiz hafta Pazar günü Batkent'te ÖDP Bisiklet Konvoyu düzenlendi. Konvoy, seçim öncesinde düzen partilerinin vaat yarışına girdikleri halde halkın gerçek sorunlarına değinmemesini eleştirdi. Dünyamızı bekleyen en büyük tehlike olan küresel ısınmaya karşı bir adım atmak bir yana, fosil yakıtı dayalı bir enerji ve ulaşım sisteminin savunulduğu ifade edildi.

Nükleer santrallerin de çözüm olmadığı anlatılırken; yenilenebilir enerjiye geçiş ve enerji ihtiyacını yenilenebilir kaynaklardan sağlayan bir ulaşım sisteminin mümkün olduğu ifade edildi. Yapılan basın açıklamasının ardından yaklaşık 15 bisikletli alkışlarla Batkent metro durağından ayrıldı. Yaklaşık bir saat Batkent'te tur atan konvoy sık sık "Başka bir dünya mümkün" sloganı attı. Çevredekiler yoğun alkış ve destek gören etkinlik, konvoyun Batkent metro istasyonuna dönüşüyle sona erdi.

Ufuk Uras kampanyası sürüyor

Cumartesi günü afişlerimiz ve pankartlarımızla Ufuk Uras'ın da katılımıyla Kadıköy İskele Meydanı'ndaydık.

Açtığımız standda bildirimizi dağıttık, insanlarla kampanyayı konuştuk.

BarışaPedal ekibi bu sefer Ufuk Uras için pedallarını çevirdi ve Üsküdar'a bir tur düzenlediler.

Basının yoğun ilgisi ve yaklaşık 150 kişiyle bisiklet turu Kadıköy'den başladı. Yol boyunca konvoyla ilgi büyüktü. Konvoy Üsküdar'daki kampanya standında coşkuyla karşılandı ve tur burada bitti.

Daha sonra topluca Beşiktaş'a geçerek Baskın Oran Kampanyası'na destek verdik.

Pazar günü Ufuk Uras'la beraber Suadiye'deydik. Suadiye seçim bürosunun oluşturduğu ritim grubuyla Caddebostan'a doğru bir yürüyüş yaptık.

100 kişiyle başladığımız yürüyüş ilerleyen dakikalarda 300 kişilik bir etkinlik haline geldi. Yol boyunca bildiri dağıttık, sticker yapıştırdık.

Ufuk Uras ve Kerem Kabadayı'nın konuşmaları oldukça etkileyiciydi. Bağdat Caddesi ilk defa

**MECLİSE
UFUK
GEREK!**

böyle bir propagandayla karşılaşmanın şaşkınlığı içindeydi. Etraftan gelen tepkiler oldukça olumluydu. Önümüzdeki son bir haftada da her zaman olduğu gibi stantlarımızı açıp, bildirimlerimizi dağıtacağız.

Lale Mansur: "Oyun boşa gider diyorlar. Bu milli piyango mu?"

Baskın'lar kürsüdeydi...

Bu hafta Baskın Oran etkinlikleri yine her ilçede son hızıyla devam ediyor. Şişli'den Kurtuluş son durağa içlerinde Baskın Oran'ın da bulunduğu aktivistler 1,5 saat yürüyerek bildiri dağıttık, sloganlar attık. Kadırga'da, Beşiktaş'ta, Ortaköy'de, Hisarüstü'nde, Okmeydanı'nda, onlarca yerde etkinlikler yapıldı, bildiri dağıtıldı, yürüyüşler yapıldı.

Maçka'da Sesimiz Baskın Olsun şenliğinde müzikleriyle Zardanadam, Keops, Yaşar Kurt, Erdal Bayrakoğlu vardı. Memet Ali Alabora'nun açtığı 23. meclis kürsüsünden Halil Ergün, Ahmet Ümit, KESK yöneticisi Sevgi Göğçe, Harun Tekin, kendini Radikal gazetesinden işsiz diye tanıtan Turgut Tarhanlı, işsiz Celal Karaduman ve diğer aktivistler konuştular. Memet Ali hepsini teker teker Baskın Oran olarak kürsüye çağırdı.

Lale Mansur kürsüden "Oyun boşa gider diyorlar. Bu milli piyango mu? Gazoz kapağından araba mı çıkacak? Şu ana kadar gazoz kapaklarından hep tank çıktı!" diyerek militanlığa karşı Baskın Oran'ı

Foto: Esin Perwane

desteklediğini ifade etti.

Konuşmacılardan Pelin Batu, "Sol dilediğin şarkıyı istediğin dilde söyleyebilmek, kadın haklarını savunmak, 169 ülkenin imzaladığı Kyoto Protokolü'nü imzalamak demek" dedi.

Ardından söz alan Halil Ergün, siyasilerin çok konuştuklarını ancak aslında hiçbir şey söylemediklerini belirtti ve "Bunlar ne insanı konuşuyorlar, ne ülkeyi, ne de her köşe başında karşımıza çıkabilecek linç kültürünü konuşuyorlar. Birbirlerine adam asmak için urgan atıyorlar. Bunlar çok tehlikeli. Bunlara kafa tutmak lazım, Meclis'te başka

şeylerin konuşulmasını sağlamak lazım. Bunun için bizim Meclis'i basmamız lazım!" dedi.

Zardanadam kendini tanıtırken gitarla Baskın Oran, Davulda Baskın Oran diye tanıttı... Lambda aktivisti Lambda'ya açılan davanın duyurusunu yaptı... Ufuk Uras'ın da aramızda olduğu şenlikte tüm masraflar dayanışmayla, gönüllülerin bağışlarıyla, emeğiyle, orada rozet satılarak, bağış toplanarak karşılandı. Tıpkı savaş karşıtlığının tek adresi BAK'taki, tıpkı Barışarock'taki, tıpkı başka bir enerji mümkün mitingini yapan KEG'teki gibi...

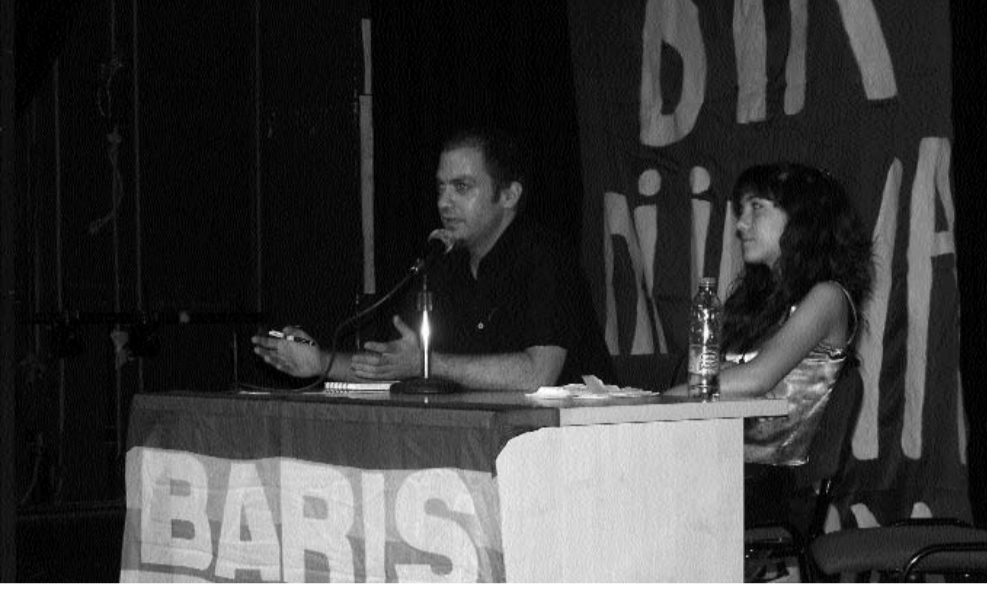

Foto: Şengül Çiftçi

KEG forumları sürüyor...

Küresel Eylem Grubu'nun düzenlediği 'Havalar neden çok sıcak? Yapacak bir şey kaldı mı?' başlıklı forum 12 Temmuz akşamı Kadıköy Barış Manço Kültür Merkezi'nde gerçekleşti.

Forumun açılış konuşmasını 1. Bölge Bağımsız Sol Adayımız Mehmet Ufuk Uras yaptı. Uras, küresel ısınmanın kapitalizmin eseri olduğunu, küresel ısınmaya karşı

mücadeleyi ekolojik, anti-kapitalist, anti-militarist temelli politikalarla birlikte savunmak gerektiğini vurguladı. Uras, 8 Aralık'ta Ankara'da gerçekleşecek Küresel Isınmaya Küresel Eylem mitinginin önemli bir adım olduğunu, mecliste hareketin sesi olacağını söyledi.

Mehmet Ufuk Uras'ın ardından KEG'den Meltem Oral, İzmir 2. Bölge Bağımsız Yeşil Adayı Bilge

Contepe, DSİP'ten Volkan Akyıldırım, aktivist Nilüfer Uğur Dalay, Barışarock'tan Ragıp İnceşar, aktivist Kerem Kabadayı, aktivist Tuna Öztürk konuştu.

Konuşmacılar küresel tehlikeye dikkat çektiler, Mehmet Ufuk Uras'a ve Baskın Oran'a desteklerini açıkladılar.

Helin Çimen'in kolaylaştırıcılığını yaptığı toplantıya 144 kişi katıldı.

Emniyetin transseksüelleri yok etmeye yönelik yeni keşfi:

Kabahatler kanunu!

Kabahatler Kanunu'nun 37. maddesi gerekçe gösterilerek her gün travesti ve transseksüelle 117 YTL para cezası kesiliyor. "Mal ve hizmet satışında başkalarını rahatsız edenler" için konulmuş bu kanun maddesi kaldırımlarda, takside, markette, yolda nerde olurlarsa olsunlar transseksüellere karşı uygulanıyor. Zorunlu seks işçiliği yapmaktan başka alternatifi olmayan, günlük kazancı 100 YTL'yi bulmayan transseksüeller geceleri karakolda geçirmeye mahkum ediliyor. Aslında bu uygulamayla hedeflenen transseksüelleri evlerine hapsedmek, yani toplumsal hayatın her alanından ihraç etmek. Pembe Hayat LGBTT

derneğinin bu duruma ilişkin yaptığı basın açıklamasına Küresel Eylem Grubu aktivistleri olarak destek verdik. Fakat basın açıklamasında ne bizim ne de diğer Pembe Hayat üyelerinin hiç beklemediği bazı olaylar yaşandı. Basın açıklamasını okuyan Pembe Hayat üyesi kafasına bağladığı Türk bayrağıyla aydınlık Türkiyeden, cumhuriyetten ve seçimlerden bahsetti. Derneğe tekrar döndüğümüzde milliyetçiliğin transseksüellerin mücadelesinin önünü açan bir ideoloji değil, tam tersine transfobik anlayışın en güçlü olduğu ırkçı ve saldırgan devlet kurumları ve faşist örgütlenmelerin silahı olduğunu anlattık.

Bu tartışma Küresel Eylem Grubu'nun yanında bir çok transseksüelin de katıldığı canlı bir foruma dönüştü. Eşcinsel hareket içinde gerçek kurtuluşun önünü açacak fikirlerin yanı sıra hareketi pasifize edecek bir eğilim de var. Fakat henüz inisiyatif sektör olmayan, tüm ezilmişliklere duyarlı liderliğin elinde.

Baskın Oran'ın seçim kampanyasında söylediği gibi birbirimizin haklarını savunmadan özgürleşmeyeceğiz! İhtiyacımız olan kendimizi devlet ve geri bilinç nezdinde meşrulaştırarak milliyetçi semboller değil onur yürüyüşünde olduğu gibi savaş karşıtlarıyla, ırkçılık karşıtlarıyla, vicdani redcilerle yan yana gelmek.

Seçimler ve sosyalist tavır

Seçimlerde ortak bağımsız adaylar çıkarma fikri başlangıçta oldukça heyecan yaratsa da daha sonraki gelişmeler bu kampanyadan sosyalistlerin geniş bir kesiminin uzaklaşmasıyla sonuçlandı.

Bir seçim sürecinde bile işçilerin, emekçilerin ve sosyalistlerin ortak çıkarları etrafında birleşmek olanaklı olmuyorsa sosyalistler kendilerini bir eleştiri süzgecinden geçirmek zorundadır. Sömürüye, milliyetçiliğe, ırkçılığa karşı mücadele etmek gibi bir niyet varsa elbette. Bunun önemli bir nedeni, siyasal hayatta pek fazla etkili olamasa bile bu ülkede gerçek sol değerleri savunan önemli bir

potansiyelin varlığıdır. Şimdi seçimler yaklaşırken, örgütlü hareket etsin/etmesin en azından sol ya da sosyalist değerleri, enternasyonalizmi, sınıf mücadelesini, savaş karşıtlığını, emekten yana politikaları benimsemiş olan bu insanlar çok açık bir kararsızlık içindedir. Şunu görmenin zamanı geldi gibi: Artık sosyalistler, kendisine sosyal demokrat bile diyemeyen, neo-liberal politikalara yandaş, hem milliyetçi hem de özelleştirme savunucusu partilerden kendilerini ayırtarak, kendi safını oluşturmak zorundadır. Kendi özünü dönmenin vakti gelmiştir, hatta geçmektedir. Bu ise, en azından seçimlerde bir araya gelebilme, birlikte kampanyalar yürütebilme, birbirini anlama sürecine girebilme ile olanaklı olabilir. Ortak aday tartışmaları bunun için bir şans, ne var ki bu şans bile

iyi değerlendirilemedi.

Bazı örgütlerin seçimlerde ÖDP'yi destekleme kararı ise başlı başına bir hatadır. Zira ÖDP, önceleri ortak aday toplantılarına katılıp desteklerken daha sonra ikircikli bir tavırla İstanbul dışındaki illerde parti olarak seçime girme kararı almıştır. Şimdi İstanbul'da "bağımsız adayına", diğer illerde "partisine" oy istemektedir. Oysa İstanbul'da oy isterken kendisinin de diğer illerde bağımsız sosyalist adayları desteklemesi gerekmez mi? ÖDP öncelikle kendi içindeki çelişkiyi çözmelidir. Kaldı ki bugün ÖDP'nin sendikal politikalarının KESK'te ve bağlı sendikalarda sendikaları ne duruma getirdiği aşikardır. Eitim-Sen'in 180 bin olan üye sayısının şimdilerde 120 bine düşmüş olmasının nedeni biraz da bu sendikaları yöneten anlayışta aranmalıdır. Maalesef ÖDP'nin

sendikal demokrasiyi bile hayata geçirmesi mümkün olmamıştır. ÖDP, sınıfın öncü unsuru filan değildir, olmamıştır, olamamıştır.

Bu durumda nerede yaşıyorsak orada sosyalist adayların desteklenmesi önemli bir görevdir. Daha da önemlisi, ülkede herkes kendi safını bulurken sosyalistlerin de kendi safını bulması, kendine güven gelmesini sağlayacaktır. Çünkü şu ya da bu sosyalist olsun, seçildiğinde emekçilerin temsilcisi olacaktır. Örneğin Konya'da Ayhan Birgen desteklenirken (ki buna itirazım yok) İzmir'de Levent Tüzel'in desteklenmemesi anlaşılır bir tutum değildir. Bunu hala anlamayanlara ise bir gün tarih nasılsa anlatacağıdır.

Mustafa Kemal Coşkun
DTCF, Araştırma Görevlisi

ilişki için:
sosyalistisci@gmail.com

DSİP'in
internet sitesi
dsip.org.tr

ziyaret ediniz

sosyalist işçi

ISSN 1300-4026

■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.
■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları
Müdürü: Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal
Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10,
Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası
■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

KATLEDİLDİ

Hrant Dink, Ermeni soykırımını kabul ettiğini açıkladığı ve 301. maddeye karşı çıktığı için yargılandı. Ceza aldı. Hedef gösterildi. Ermeni olduğu için aşağılandı.

AGOS Gazetesi önünde arkasından vurularak öldürüldü.

Hakkında açılan davalar hala sürüyor.

AGOS için hala 3*1. maddeden davalar var.

TEHDİT EDİLDİ

Orhan Pamuk, "Bu topraklarda 30 bin Kürt ve 1 milyon Ermeni öldürüldü ama hiç kimse bunları konuşmaya cesaret edemiyor" dediği için yargılandı.

Hrant'ın katillerinden Yasin Hayal tarafından açıkça tehdit edildi.

Türkiye'de can güvenliği yok.

Dünyanın en büyük edebiyat ödülünü aldı

HEDEF GÖSTERİLDİ

Elif Şafak, 'Baba ve Piç' romanında Türklüğü aşağıladığı gerekçesiyle yargılandı.

Kerincisizler tarafından yargılandığı mahkemeler basıldı ve hedef gösterildi.

Elif Şafak'ın da da Türkiye'de can güvenliği yok. Ama o Türkiye'de ve 301'in kalkmasını talep edenlerin arasında yer alıyor.

Çöp Sepeti

Ersin TEK

"Her doğana sağlık güvencesi" yazıyor AKP'nin seçim billboardlarından birinde. Genel Sağlık Sigortası yeni meclisin görüşülecek ilk yasalarından biri olarak beklerken Tayyip Erdoğan fotoğrafı afişte, "her doğana sağlık güvencesi" yazıyor. ***

Milliyetçi-darbe şakşakçısı Baykal da elinde nüfus cüzdanı arzı endam ediyor afişlerde. "Nüfus cüzdanı yeter" diyor sırttan Baykal, sağlık güvencesi için. İyi de Baykalım, seçimden önce GSS görüşülürken neredeydin? Onlarca miting yapıldı, neredeydin? Baykal, darbe çağrısı için yapılan mitinglere koşmaktan, kürt halkına ve barış talebine karşı saldırgan tutum almakta vakit bulamamıştı o zaman sağlık hakkını savunmaya zahir. ***

Hürriyet'in haberine göre, Alman hastanesinin sahibi yeni hastanesini "Versace" tarzı dekore ettirmiş. Otel gibi hastanede, suit odalar varmış. Masaj, sauna gibi hizmetler de verilecekmiş. Odalar, yüzüksür metre kare olacakmış. Onlarca hastanın bir arada kaldığı odalar var hala devlet hastanelerinde. Doktorsuz köyler, yetersiz sağlık ocakları, medikolar. Masaj hizmetli hastanede bir gece "konaklama" bedeli, milyonlar için bir kaç aylık gelir olsa gerek. ***

Nerede kalmıştık? "Medikomu Vermiyorum" diyorduk, "Sağlığımızı Koruyalım" diyorduk. İşte buradan devam etmek gerek. Yeni liberal AKP sağlığı özelleştirmenin arifesinde. Yeni milliyetçi CHP'nin ise buna direnmesini beklemiz komedi olur.

AKP'nin her doğana sağlık güvencesi afişleri çok şeyi anlatıyor. Paralı sağlığı "ücretsiz" diye kakalamaya çalışıyorlar. Şimdi de, doğana sağlık güvencesi diyorlar. Onları doğan görünümü şahin. Onlar, şahinlere sağlık güvencesi sağlıyor: Sağlık piyasasına yatırım güvencesi.

301'i kaldırın

301. madde nedir?

Türklük, Cumhuriyet, devlet ve kurumlarına hakaret ile ilgili Türkiye Ceza Yasaları'nın ırkçı ve milliyetçi 301. maddesi. 2005 yılında 159. maddenin yerine AKP hükümeti tarafından konuldu. Bir yasal reform, yani iyileştirme olarak ilan edildi. 301. madde şunları söylüyordu:

1. Türklüğü, Cumhuriyeti veya Türkiye Büyük Millet Meclisini alenen aşağılayan kişi, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

2. Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini, Devletin yargı organlarını, askeri veya emniyet teşkilatını alenen aşağılayan kişi, altı aydan iki yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

3. Türklüğü aşağılamanın yabancı bir ülkede bir Türk vatandaşı tarafından işlenmesi halinde, verilecek ceza üçte bir oranında artırılır.

4. Eleştiri amacıyla yapılan düşünce açıklamaları suç oluşturmaz.

Neden kaldırılmalı?

Bu ırkçı yasa Türkiye

topraklarında yaşayan Kürtler, Lazlar, Çerkezler, Rumlar, Ermeniler ve tüm diğer azınlıklar aşağılanmaktadır. Dördüncü madde eleştirel amacıyla ifade edilen düşünceleri suç olarak görmez. Ama mahkemeler tamamı eleştirel düşünceler dile getirmiş onlarca kişiyi yargılıyor, bir çok kişiyi mahkum etti.

İrkçi yasa azınlık hakları savunucularını, Ermeni soykırımının kabul edilmesini isteyenleri, Kürt sorunu hakkında gerçekleri dile getirenleri, demokrasi yanlılarını hedef gösterdi. Vatan haini

ilan edildiler. Mahkeme önlerinde, faşistlerin ve bombacı emekli subayların hakaretine ve saldırısına maruz kaldılar, aşağılandılar. Halen 301. maddeden açılan davalarda yargılanan Hrant Dink'in katledilmesine bu madde yol açtı.

İrkçilik insanlık suçudur. Bu ülkede Türklerin dışındaki ulus ve azınlıkları aşağıladığı, düşünce özgürlüğünü kısıtladığı ve dostumuz Hrant'ı aramızdan alan linç ve cinayet kültürüne yasal dayanak oluşturduğu için 301. madde kaldırılmalıdır.

Nasıl kaldırılabilir?

301. maddenin savunucusu eski Adalet Bakanı Cemil Çiçek, 301. maddeye dönük tepkileri umursamadı. Israrla yasayı savundu. 301'den yargılananları açıkça hedef gösterdi.

2005 yılında 301'den 29 kişi yargılanırken, 2006'da sayı 72'ye çıktı. 2007 yılında Nokta Dergisi sorumlularına açılan davalar ve başka yargılamalarla süreç devam etti.

Hrant'ın cenazesine katılan 200 binden fazla insan, Türkiye'nin her yerinden Hrant'ın dostları

301. maddenin kaldırılmasını istedi. Hükümet değişikliği gideceğini söylese de hiçbir şey yapmadı. 301. madde olduğu yerde duruyor.

Yargılamalar ve mahkumiyetler devam ediyor. 301. maddeden yargılananlar ırkçı-paramiliter gruplardan tehdit almaya devam ediyor.

22 Temmuz seçimleri sonrası kurulacak yeni parlamento ve hükümetin ne yapacağını bilmiyoruz. Ancak bizler, hepimiz, harekete geçmedikçe 301. madde yerinde duracak.

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi '301'i kaldırın' başlıklı bir kampanyaya başlatmaya hazırlanıyor. Binlerce imza toplayalım, 301 mağdurlarıyla dayanışalım, Hrant Dink için adalet isteyelim. İrkçılığı ve milliyetçiliği mahkum edelim.

DurDe

Hrant'ın öldürülmesinden sonra, Agos gazetesi sorumlu yazışmaları müdürü Arat Dink ve imtiyaz sahibi Sarkis Seropyan'ın yargılanmasına devam ediliyor.

Dur de aktivistleri 18 Temmuz günü görülecek davaya giderek Agos çalışanlarına destek verecekler. Hrant'ın davasında Dink ailesine ve avukatlarına yönelik ırkçı saldırılarda bulunan sanık avukatları hakkında hiçbir cezai işlem uygulanmadığını belirten Dur De aktivistleri herkesi adalet istemek için Agos çalışanlarıyla dayanışmaya çağırıyor.

AGOS gazetesi Yazı İşleri Müdürü Arat Dink ve imtiyaz sahibi Sarkis Seropyan **301. den yargılanıyorlar**

18 Temmuz Perşembe günü
saat: 9.30'da
Şişli Adliyesi'nde buluşalım!

www.agos.com.tr

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe

BARIŞAROCK'ta

24-25-26 Temmuz'da

İrkçılığa ve milliyetçiliğe DurDe standında buluşalım

www.durde.org